

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyně Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci

žalobce: **M. M.**
státní příslušnost Tuniská republika
t. č. pobytem v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty, 739 51
Vyšní Lhoty 234

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
sídlem 170 34 Praha 7, Nad Štolou 3
o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 10. 2025 č. j. OAM-758/VL-VL12-VL14-PZ-2025, o prodloužení zajištění

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o azylu) rozhodnuto, že žalobce je zajištěn podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a podle § 46a odst. 5 zákona o azylu byla

Shodu s prvopisem potvrzuje I. M.

doba trvání zajištění prodloužena do 12. 12. 2025. Žalobce namítal, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neurčité a právně vadné, má i vady skutkové. Poukázal na to, že země původu je v napadeném rozhodnutí označena nesprávně jako Turecká republika. Namítal, že podle výroku rozhodnutí byl zajištěn z důvodu podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a nikoli podle § 46a odst. 1 písm. f) zákona o azylu, přitom v odůvodnění rozhodnutí žalovaný uvedl, že propuštěním ze zajištění by byla ohrožena realizace rozhodnutí správního orgánu o jeho žádosti ve věci mezinárodní ochrany. Jestliže chtěl žalovaný aplikovat zákonný důvod pro zajištění podle § 46a odst. 1 písm. f) zákona o azylu, bylo jeho povinností uvést to ve výroku rozhodnutí. Žalobce dále namítal, že rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jelikož z odůvodnění rozhodnutí není zřejmé, jakými úvahami se žalovaný řídil při hodnocení skutkových i právních otázek při prodloužení zajištění o 48 dnů, tj. do dne 12. 12. 2025. Dle žalobce rozhodnutí neobsahuje konkrétní důvody, pro které se žalovaný v době vydání rozhodnutí nadále domnívá, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu, a to s přihlédnutím ke zjištěním učiněným v průběhu řízení ve věci mezinárodní ochrany. Závěr, že na důvodech zajištění uvedených v rozhodnutí o zajištění se nic nezměnilo, není dostačující. Žalovaný rovněž odkazuje na rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 7. 7. 2025, které však bylo odvolacím správním orgánem zrušeno. Ke dni podání žaloby tak neexistuje žádné pravomocné rozhodnutí o správním vyhoštění. Žalobce žalovanému rovněž vytkl nedostatečné odůvodnění prodloužení doby trvání zajištění. Nadto žalovaný ani nespecifikuje, v čem by byla ohrožena realizace rozhodnutí o jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany, protože i kdyby bylo definitivně rozhodnuto o neudělení mezinárodní ochrany, žádná realizace tohoto rozhodnutí nepřichází v úvahu. Dle názoru žalobce by byl zřejmě přezajištěn dle zákona o pobytu cizinců. Žalobce žalovanému rovněž vytkl, že nedostatečně posoudil v rámci prodloužení doby zajištění možnost uložení zvláštního opatření podle § 47 odst. 2 zákona o azylu. K tomu uvedl, že má zajištěno bydlení na adrese P. 6, W. X. Pokud by však žalovaný považoval za vhodnější jeho pobyt v pobytovém středisku, nemá s tím žádný problém. Namítal, že žalovaný se s nemožností uložit zvláštní opatření v napadeném rozhodnutí nezabýval řádně, úvaha žalovaného je velmi stručná a opět nepřezkoumatelná. Žalobce vyslovil názor, že je u něho na místě aplikace mírnějších opatření před zajištěním a jeho prodloužením. Prohlásil, že pokud by bylo využito některé ze zvláštních opatření dle § 47 zákona o azylu, jistě by je dodržoval. Na území České republiky nehodlá páchat trestnou ani jinou protiprávní činnost a jakýmkoli jiným způsobem narušovat veřejný pořádek.

2. Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. Odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, z něhož citoval. Pokud v napadeném rozhodnutí uvedl, že žalobce je Turecké státní příslušnosti, jedná se pouze o chybu v psaní. Ostatní osobní údaje žalobce jsou v rozhodnutí uvedeny správně. Vyslovil názor, že v napadeném rozhodnutí uvedl konkrétní důvod, pro který se v době vydání rozhodnutí nadále domnívá, že žádost o mezinárodní ochranu byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu, a to s přihlédnutím ke zjištěním učiněným v průběhu řízení o mezinárodní ochranu. S ohledem na předchozí pobytovou historii žalobce se nelze ztotožnit s názorem žalobce, že by mohl pobývat v Praze nebo pobytovém středisku. Z napadeného rozhodnutí je jasně seznatelné, z jakých podkladů

Shodu s prvopisem potvrzuje I. M.

vycházel, jakým způsobem je hodnotil a k jakým závěrům jej tyto úvahy vedly. Rozhodl v souladu se zákonem a platnou judikaturou. Rozhodnutí je přezkoumatelné.

3. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. O žalobě soud rozhodl bez nařízení jednání, a to v souladu s § 46a odst. 8 zákona o azylu, neboť žalobce nařízení jednání nenavrhoval.
4. Ze správního spisu se podává, že rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie kraje Vysočina ze dne 7. 7. 2025 č. j. KRPJ-79353-24/ČJ-2025-160022-SV byl žalobce zajištěn podle § 124 odst. 1 písm. b) a e) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů za účelem správního vyhoštění. Rozhodnutí o správním vyhoštění bylo v případě žalobce vydáno dne 7. 7. 2025 pod č. j. KRPJ-79353-22/ČJ-2025-160022-SV, a to na dobu 3 roků, po kterou cizinci nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie.
5. Ze správního spisu bylo zjištěno, že rozhodnutím žalovaného ze dne 10. 7. 2025 č. j. OAM-758/VL-VL12-VL14-Z-2025, které nabylo právní moci 11. 7. 2025 byl ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu žalobce zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců. Podle § 46a odst. 5 zákona o azylu doba trvání zajištění byla stanovena do 25. 10. 2025.
6. Součástí správního spisu je také protokol o výsledku žalobce ze dne 7. 7. 2025. Žalobce sdělil správnímu orgánu, že do Evropské unie se rozhodl odcestovat z důvodu špatné ekonomické situace v Tunisku, a to někdy na začátku roku 2023. Cestoval nelegálně, a to člunem do Itálie. Tam byl chycen policií a po odběru otisků byl po 3 dnech propuštěn. Poté jel vlakem do Rakouska, kde ho rovněž zadržela policie. Propuštěn byl po dvou dnech. Následně odcestoval vlakem do České republiky. V Praze si našel různé brigády, např. ve stavebnictví a pohostinství, následně si přes internet našel další práci. Neměl žádné doklady. Jeho zaměstnavatel mu nabídl, že mu doklady zařídí. Dohodli se, že si nechá vyhotovit občanský průkaz a řidičský průkaz Rumunska. Žalobce uvedl, že věděl, že se bude jednat o padělky. V Praze zůstal asi do května 2025. Protože tam nenašel žádnou pořádnou práci, odjel do Pelhřimova. Tam bydlel na ubytovně a brigádně pracoval. Na ubytovně následně proběhla policejní kontrola, které předložil padělané doklady. Policisté to odhalili a odvezli jej na policejní stanici. Žalobce sdělil, že věděl, že se na území České republiky nachází nelegálně, ale spoléhal na to, že ho nikdo nebude kontrolovat a projde mu to. Na území České republiky nikoho nemá. Do Tuniska se vrátit může, nic mu tam nehrozí. Policie České republiky, Krajské ředitelství policie kraje Vysočina v předmětném rozhodnutí o zajištění žalobce ze dne 7. 7. 2025 č. j. KRPJ-79353-24/ČJ-2025-160022-SV dospěla k závěru, že v případě žalobce jsou dány důvody pro jeho zajištění, neboť z prokázaného jednání je zřejmé, že by mírnější donucovací opatření ve formě uložení zvláštních opatření za účelem vycestování z území bylo nedostačující a neúčinné, a proto za účelem realizace vyhoštění přistoupil správní orgán k zajištění žalobce a jeho umístění v zařízení pro zajištění cizinců.
7. Dne 8. 7. 2025 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany. Dne 10. 7. 2025 pod č. j. OAM-768/VL-VL12-VL14-Z-2025 vydal žalovaný rozhodnutí o zajištění žalobce podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a podle § 46a odst. 5 zákona o azylu stanovil dobu trvání zajištění do 25. 10. 2025. Žalovaný vycházel z výše uvedených zjištění, z informací poskytnutých příslušnými složkami Policie České republiky, posoudil všechny skutečnosti

týkající se žalobce a jeho dosavadního pobytu na území České republiky, relevantní ve smyslu § 46a zákona o azylu. Žalovaný vyšel ze zjištění, že žalobce ze své vlasti vycestoval na začátku roku 2023, a to z důvodů špatné ekonomické situace v zemi. Cestoval mimo jiné přes Itálii a Rakousko, kde se dostal do kontaktu i s tamní policií, o ochranu ji však ani v jedné z těchto evropských zemí nepožádal. Na území České republiky vstoupil a dlouhodobě pobýval nelegálně, a to vědomě, přičemž spoléhal na to, že ho nikdo nebude kontrolovat. Za účelem vyhnout se odhalení jeho nelegálního pobytu a práci si rovněž nechal vyhotovit i padělané rumunské doklady, kterými později prokazoval svou totožnost před bezpečnostními orgány České republiky s cílem je oklamat. Policií ČR bylo žalobci vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění. Dále žalovaný zjistil, že v České republice žalobce nemá žádnou stabilní adresu, bydlel na ubytovně a stěhoval se podle místa výkonu jeho nelegální pracovní činnosti. V jeho vlasti mu nic nehrozí, může se tam vrátit. Žalovaný dospěl k závěru, že žalobce svou nelegální pracovní aktivitou během pobytu v České republice nerespektoval kromě pobytových pravidel ani pravidlo upravující otázku zaměstnanosti cizinců na území České republiky. O udělení mezinárodní ochrany požádal až po zadržení Policií České republiky, zajištění za účelem realizace vyhoštění a umístění do zařízení pro zajištění cizinců. Žalovaný dospěl k závěru, že vzhledem k výše uvedeným skutečnostem je zřejmé, že existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění. V případě zrušení zajištění žalobce po dobu řízení ve věci žádosti o udělení mezinárodní ochrany by nevyčkal výsledků řízení ve věci o mezinárodní ochranu, ale naopak by navázal svůj nelegální pobyt a práci. Z postupu žalobce je dle správního orgánu zřejmé, že by jeho propuštěním ze zajištění byl ohrožen průběh správního řízení ve věci mezinárodní ochrany a ve věci správního vyhoštění, a že s ohledem na jeho dosavadní přístup k předpisům a zákonům České republiky, nelze v jeho případě rozumně předpokládat, že by své jednání změnil a respektoval by zvláštní opatření dle zákona o azylu, které by mu správní orgán uložil. Naopak dosavadní jednání žalobce vzbuzuje důvodnou obavu, že se bude před orgány České republiky skrývat, proto správní orgán shledal naplnění podmínek § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Žalovaný dále dospěl k závěru, že žalobce není osobou vyloučenou z aplikace ust. § 46a odst. 1 zákona o azylu. Následně se pak správní orgán v souladu s § 46a odst. 5 zákona o azylu zabýval odůvodněním doby zajištění žalobce (viz str. 4 – 5 citovaného rozsudku) a dobu zajištění stanovil v délce 110 dnů a rozhodl tedy o zajištění žalobce do 25. 10. 2025.

8. Ze správního spisu bylo dále zjištěno, že dne 15. 8. 2025 žalobce podal žádost o posouzení důvodů zajištění v souladu s § 46a odst. 10 zákona o azylu a návrh na vydání zvláštního opatření podle § 47 odst. 1 písm. a), odst. 2 zákona o azylu. V žádosti uvedl, že má zajištěno ubytování na adrese X a doplnil, že pokud by Ministerstvo vnitra považovalo za vhodnější variantu jeho bydlení v pobytovém středisku, skýtá to záruku, že mu bude doručována pošta, bude kontaktní, nebude se vyhýbat správním úkonům a bude plně spolupracovat se správními orgány. Sdělil, že žádné zákonné důvody nebrání tomu, aby vůči němu bylo využito zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu. Žádost o mezinárodní ochranu nepodal pouze proto, aby pozdržel nebo zmařil výkon rozhodnutí o navrácení, ale dle něj z důvodů, které jsou závažné a které splňují zákonem stanovené důvody pro udělení mezinárodní ochrany. navrhl, aby žalovaný vydal v jeho případě zvláštní opatření podle § 47 odst. 1 písm. a), odst. 2 zákona o azylu, resp., aby opatřením uložil, aby se po dobu jeho

Shodu s prvopisem potvrzuje I. M.

zajištění nadále zdržoval v pobytovém středisku, jehož výběr plně ponechává na uvážení ministerstva. O uvedené žádosti žalobce rozhodl žalovaný rozhodnutím ze dne 18. 8. 2025 č. j. OAM-758/VL-VL12-VL14-PŘZ-2025 a to tak, že žalobce je nadále zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců. Rozhodnutí nabylo právní moci dne 19. 8. 2025. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce žalobu ke Krajskému soudu v Ostravě. Zdejší soud ji rozsudkem ze dne 18. 9. 2025 č. j. 19 Az 31/2025-20 zamítl. Rozsudek nabyt právní moci 14. 10. 2025.

9. V žalobou napadeném rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 10. 2025 č. j. OAM-758/VL-VL12-VL14-PZ-2025 žalovaný předně konstatoval, že na důvodech zajištění žalobce uvedených v rozhodnutí o zajištění ze dne 10. 7. 2025 č. j. OAM-758/VL-VL12-VL14-Z-2025 se nic nezměnilo a z postupu žalobce je nadále zřejmé, že by jeho propuštěním ze zajištění byla ohrožena realizace rozhodnutí správního orgánu o žádosti žalobce ve věci mezinárodní ochrany, a to zejména následné vycestování žalobce z České republiky. Žalovaný zdůraznil, že žalobci výše citovaným rozhodnutím ze dne 7. 7. 2025 bylo uloženo správní vyhoštění na dobu 3 roků, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie a žalobce je povinen do 30 dnů ode dne pravomocného ukončení řízení ve věci mezinárodní ochrany dle § 54 odst. 2 zákona o azylu vycestovat. Žalovaný dále poukázal na předchozí jednání žalobce, který na území České republiky vstoupil a dlouhodobě zde pobýval a pracoval vědomě nelegálně a spoléhal na to, že ho nikdo nebude kontrolovat. Za účelem vyhnout se odhalení nelegálního pobytu a práce si rovněž nechal vyhotovit padělané rumunské doklady, kterými prokazoval svou totožnost před orgány policie s cílem je oklamat. Dle žalovaného žalobce jasně vyjádřil nulový respekt k dodržování právních předpisů České republiky a nelze oprávněně očekávat, že v případě jeho propuštění ze zajištění, by se na jeho protiprávním jednání cokoliv změnilo a zůstal by správnímu orgánu k dispozici a v případě zamítnutí žádosti ve věci mezinárodní ochrany z České republiky skutečně vycestoval. Žalovaný rovněž poukázal na skutečnost, že žalobce po svém odjezdu z vlasti v roce 2023, kdy měl následně prokazatelnou a přímo nabízející se možnost požádat v Evropě o ochranu, konkrétně v Itálii a Rakousku, tuto nabízenou ochranu zcela vědomě odmítl, což rozhodně nesvědčí o jakékoli palčivosti a relevantnosti jeho údajných problémů ve vlasti. Žalovaný dále poukázal na to, že vydal již rozhodnutí ve věci žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany dne 15. 9. 2025 pod č. j. OAM-758/VL-VL12-LE24-2025, které nabylo právní moci 23. 9. 2025. Žádost žalobce byla odmítnuta jako zjevně nedůvodná. Po pravomocném ukončení řízení bude žalobce povinen z České republiky vycestovat. Žalovaný dále konstatoval, že žalobce 8. 10. 2025 proti citovanému rozhodnutí podal žalobu k příslušnému soudu, která má ze zákona automaticky odkladný účinek. Je tedy zjevné, že žalobce nesouhlasí s negativním rozhodnutím správního orgánu a nelze tak ani očekávat, že vyčká rozhodnutí příslušného soudu a po případném zamítnutí žaloby dobrovolně vycestuje z České republiky, aniž by nadále zůstal zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců. Na straně 3 napadeného rozhodnutí žalovaný odůvodnil závěr, že zvláštní opatření dle § 47 zákona o azylu žalobci uložit nelze, a to s ohledem na jeho předchozí jednání, jak bylo popsáno výše a nelze tedy oprávněně očekávat, že v případě jeho umístění do otevřeného pobytového střediska by se na jeho protiprávním jednání cokoliv změnilo a správnímu orgánu by byl k dispozici. Naopak dle žalovaného dosavadní jednání žalobce vzbuzuje důvodnou obavu, že se před orgány České republiky bude skrývat. Podle § 46a odst. 5 zákona o azylu se žalovaný dále zabýval délkou doby, na kterou bude zajištění žalobce prodlouženo. K tomu uvedl, že v souladu s § 32 odst. 6 zákona o azylu je krajský soud povinen žalobu žadatele

umístěného v zařízení pro zajištění cizinců proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ve věci mezinárodní ochrany projednat a rozhodnout přednostně a s nejvyšším urychlením, nejpozději do 60 dnů ode dne, kdy podaná žaloba bude prostá vad a bude mít všechny náležitosti. Vzhledem ke skutečnosti, že od podání žaloby proti rozhodnutí správního orgánu dne 8. 10. 2025 zbývá z maximální délky soudního řízení (do 7. 12. 2025) ještě 43 dnů, kdy tyto ještě zároveň spadají do možné maximální lhůty pro zajištění žalobce v délce 180 dnů, a společně s průměrnou celkovou 5denní lhůtou na doručení a vyznačení právní moci rozsudku v rámci soudního řízení tak činí celková lhůta pro prodloužení zajištění žalobce v současné době 43 + 5 dnů, tedy celkem 48 dnů. Proto prodloužil dobu zajištění žalobce do 12. 12. 2025.

10. Ze správního spisu se rovněž podává, že žalobce je tuniské státní příslušnosti.
11. Podle ust. § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, Ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.
12. Podle ust. § 47 odst. 1 zákona o azylu zvláštním opatřením se rozumí rozhodnutí ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany a) zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem nebo b) osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené.
13. Podle § 46a odst. 5 zákona o azylu, ministerstvo v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění, kterou lze prodloužit, a to i opakovaně, nejdéle na 180 dnů.
14. Z napadeného rozhodnutí je zřejmé, z jakého skutkového stavu žalovaný vyšel, jak vyhodnotil pro věc rozhodné skutkové okolnosti a jak je právně posoudil, tedy i jaké důvody jej vedly k prodloužení doby zajištění žalobce a proč toto další zajištění bylo nezbytné. K tomu soud poznamenává, že judikatura Nejvyššího správního soudu dovodila, že rozhodnutí o prodloužení zajištění je nutno chápat jako rozhodnutí obsahově navazující na rozhodnutí o zajištění. Cizinec je s předchozím rozhodnutím o zajištění i s obsahem spisového materiálu detailně seznámen, proto není nezbytné okolnosti týkající se vydání rozhodnutí o zajištění při rozhodování o prodloužení délky zajištění detailně znovu popisovat; postačí stručné shrnutí dosavadního průběhu řízení a uvedení důvodů, pro které byl cizinec původně zajištěn. Za nezměněných skutkových okolností budou důvody pro trvání zajištění zpravidla shodné, jako byly důvody popsány v prvním rozhodnutí o zajištění cizince, proto na něj postačí v odůvodnění v podrobnostech odkázat (viz rozsudky NSS č. j. 1 As 90/2011-124, č. j. 2 As 115/2013-59). Uvedené lze vztáhnout i na rozhodnutí žalovaného v posuzované věci. Dle názoru soudu v souladu s ustálenou judikaturou žalovaný v napadeném rozhodnutí zdůvodnil prodloužení zajištění nezměněnými skutkovými okolnostmi od doby vydání prvního rozhodnutí o zajištění žalobce, objasnil konkrétní okolnosti věci ve vazbě na pobytovou historii žalobce. Poukázal na to, že žalobce na území České republiky vstoupil a dlouhodobě zde pobýval a pracoval vědomě nelegálně, spoléhal

se na to, že ho nikdo nebude kontrolovat a za účelem vyhnout se odhalení nelegálního pobytu a práce, si nechal vyhotovit padělané rumunské doklady, kterými později prokazoval svou totožnost před bezpečnostními orgány České republiky s cílem je oklamat. Soud souhlasí s žalovaným, že žalobce jasně vyjádřil svůj nulový respekt k dodržování právních předpisů České republiky a soud sdílí názor žalovaného, že nelze oprávněně očekávat, že by se žalobce zdržoval na označené adrese, či že by v případě umístění do otevřeného pobytového střediska se na jeho jednání cokoli změnilo a byl by správnímu orgánu k dispozici a v případě zamítnutí jeho žádosti ve věci mezinárodní ochrany z České republiky skutečně vycestoval. Žalovaný také přilehavě poukázal na skutečnost, že žalobce po svém odjezdu z vlasti v roce 2023 měl následně prokazatelnou a přímo nabízející se možnost požádat v Evropě o mezinárodní ochranu, konkrétně v Itálii a Rakousku, tuto nabízenou ochranu zcela vědomě odmítl, což i dle názoru soudu rozhodně nesvědčí o jakékoliv palčivosti a relevantnosti jeho údajných problémů ve vlasti. V napadeném rozhodnutí se žalovaný v dostatečné míře vypořádal s nemožností aplikace zvláštních opatření uvedených v § 47 zákona o azylu a soud uzavírá, že i dle jeho názoru nadále zde není žádná záruka, že by žalobce plnil všechny povinnosti spojené se zvláštním opatřením a se správními orgány spolupracoval, přestože formálně deklaruje opak. Z napadeného rozhodnutí je zřejmé, z jakého skutkového stavu žalovaný vyšel, jak vyhodnotil pro věc rozhodné skutkové okolnosti a jak je právně posoudil, tedy i jaké důvody jej vedly k prodloužení doby zajištění žalobce a proč toto další zajištění bylo nezbytné.

15. Co se týká samotného prodloužení zajištění žalobce dle § 46a odst. 5 zákona o azylu, vzal v této souvislosti v úvahu zejména skutečnost, že již vydal rozhodnutí ve věci žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany, rozhodnutím č. j. OAM-758/VL-VL12-LE24-2025, které nabylo právní moci 23. 9. 2025 žádost žalobce odmítl jako zjevně nedůvodnou. Toto rozhodnutí žalobce napadl žalobou podanou u Krajského soudu v Ostravě dne 8. 10. 2025. Žalovaný vzal v úvahu zejména skutečnost, že podle § 32 odst. 6 zákona o azylu je soud povinen žalobu žadatele umístěného v zařízení pro zajištění cizinců proti rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany projednat a rozhodnout přednostně a s nejvyšším urychlením, nejpozději do 60 dnů ode dne, kdy podaná žaloba bude prostá vad a bude mít všechny náležitosti. Vzhledem ke skutečnosti, že od podání žaloby proti rozhodnutí správního orgánu ze strany žalobce dne 8. 10. 2025 zbývá z maximální délky soudního řízení ještě 43 dnů, kdy tyto ještě zároveň spadají do možné maximální lhůty pro zajištění žalobce v délce 180 dnů, společně s průměrnou celkovou 5denní lhůtou na doručení a vyznačení právní moci rozsudku v rámci soudního řízení, činí tak celková lhůta pro prodloužení zajištění v současné době 43 + 5 dnů, tedy celkem 48 dnů a vzhledem k výše uvedenému rozhodl o prodloužení zajištění žalobce do 12. 12. 2025.
16. Soud uzavírá, že napadené rozhodnutí je zcela v souladu se zákonem, je přezkoumatelné. Soud neshledal žádný z žalobcem uvedených žalobních bodů důvodným, proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.r.s. zamítl. Nesprávné označení státní příslušnosti žalobce v záhlaví napadeného rozhodnutí nečiní rozhodnutí žalovaného nezákonným a tato okolnost tedy není důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí.
17. K žalobní námitce žalobce, že podle výroku napadeného rozhodnutí byl zajištěn z důvodu podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neurčité a právně vadné, protože v odůvodnění rozhodnutí žalovaný uvedl možné ohrožení

realizace rozhodnutí správního orgánu o jeho žádosti ve věci mezinárodní ochrany, tedy jde o důvod podle § 46a odst. 1 písm. f) zákona o azylu, který spočívá v tom, že cizinec svým jednáním ztěžuje řízení ve věci mezinárodní ochrany, soud ji neshledává důvodnou. Soud opakuje, že žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl konkrétní důvod, pro který se nadále domnívá, že žádost o mezinárodní ochranu žalobce byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu, přičemž zdůraznil, že 7. 7. 2025 pod č. j. KRPJ-79353-22/ČJ-2025-160022-SV bylo žalobci uloženo správní vyhoštění na dobu 3 roků, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie a nadto je dle § 54 odst. 2 zákona o azylu povinen do 30 dnů ode dne pravomocného ukončení řízení ve věci mezinárodní ochrany z území České republiky vycestovat. Poukázal na to, že je zřejmé, že důvodem nutnosti zajištění žalobce je možná účelovost žádosti o udělení mezinárodní ochrany teprve v reakci na jeho zajištění za účelem správního vyhoštění. Kumulativně tak byly splněny podmínky dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Z výše uvedeného plyne závěr, že napadené rozhodnutí nebylo odůvodněno argumentací podle § 46a odst. 1 písm. f) zákona o azylu, tedy závěrem, že by žalobce svým jednáním ztěžoval řízení ve věci mezinárodní ochrany, a to zejména tím, že by neposkytoval žalovanému nezbytnou součinnost.

18. O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému prokazatelně v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 20. 11. 2025

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje I. M.